

Ze ging op bed liggen en duwde de kruik hard tegen haar buik aan. Natuurlijk kon ze een paracetamol nemen, maar de krampen waren niets vergeleken met de andere pijn. Eigenlijk gaf de buikpijn haar zelfs een goed gevoel, omdat ze wist dat hij dan niet kwam. Als ze ongesteld was, was ze veilig. Dat was vanaf het begin al zo. Of het was omdat hij niet van viezigheid hield of dat hij medelijden met haar had, wist ze niet, maar het maakte haar ook niet uit. Als hij maar wegbleef.

Ze duwde op het knopje van de afstandsbediening en de kleine bolle televisie ging aan. In het begin was het haar nog opgevallen dat het beeld veel slechter was dan thuis op de flatscreen, maar nu zag ze dat niet meer. Ze was eraan gewend geraakt, zoals aan wel meer dingen. Hoewel sommige dingen nooit wenden. Helaas had de tv geen ontvangst en kon ze er alleen dvd's mee kijken. Natuurlijk had ze de hele stapel al drie keer gezien en werd het tijd dat hij met iets nieuws aankwam, maar dat ging ze hem absoluut niet vragen. Dan was het alsof hij haar een gunst verleende. Ze pakte 'Mean Girls' van de stapel en duwde hem in de dvd-speler. Hightchoolfilms vond ze altijd fijn om naar te kijken, omdat het dan heel eventjes leek alsof alles weer gewoon was. Alsof ze weer op school zat en ze zich alleen maar zorgen hoefde te maken over of die of die jongen haar misschien leuk vond. Nu moest ze er niet aan denken om ooit nog met

een jongen samen te zijn. Ze bleef liever de rest van haar leven alleen, misschien met een paar huisdieren. Nu leefde ze ook al alleen, op een keer of vijf in de week na, als hij bij haar kwam. Al leek het de laatste tijd wat minder regelmatig te zijn. Misschien raakte hij op haar uitgekeken. Dat kon zowel goed als slecht nieuws betekenen. En als ze eraan dacht dat een ander meisje dit ook allemaal moest meemaken...

Er klonk gestommel en even later hoorde ze dat de sleutel in het slot werd gestoken. Vandaag had hij er dus wel zin in en ze genoot ervan dat ze hem nu kon afwijzen. Dit was het kleine beetje macht dat ze nog had over haar eigen leven.

'Ik ben ongesteld,' kreunde ze meteen toen de deur openging. Ze dakte het altijd ietsjes aan, zodat hij zich tenminste niet bedacht.

Even bleef het stil en ondanks dat hij half in het donker stond, kon ze de teleurgestelde blik op zijn gezicht waarnemen.

'Heb je iets nodig?' vroeg hij toen.

'Nee.'

De deur ging weer dicht en op slot. Voorlopig was ze veilig.

'Kom maar, Kleintje.' Bob rammelde hard met de doos brokjes en de zwarte kat kwam vanuit het donker tuintje aangevlogen alsof hij opgejaagd werd door een groter roofdier. Eenmaal binnen gaf hij Bobs benen kopjes, totdat de brokjes in het bakje rinkelden en al zijn aandacht daar naartoe ging. Hij had een aparte manier van eten. Ieder brokje pakte hij eerst in zijn bek, liet het dan op de grond vallen om het vervolgens op te eten.

Het was niet zijn kat. Van wie Kleintje wel was, wist Bob niet en hij had ook niet veel moeite gedaan om het te achterhalen. Toen de kat bij hem aan kwam lopen, had hij een stuk of twintig A4tjes uitgeprint met een veel te contrastrijke foto erop – het had ieders kat kunnen zijn – en er maar de helft van opgehangen aan lantaarnpalen en bomen in de buurt. Zo'n twee uur later was het gaan regenen en was de inkt verlopen. Hij had zijn best gedaan.

Het was ook niet zo dat Kleintje bij hem woonde. De kater kwam wanneer hij honger had, haalde een paar aaitjes en verdween dan weer. Er stond geen mandje voor hem in de hoek en Bob had ook geen kattenbak in huis. De lusten, maar niet de lasten. De perfecte kat. Of Kleintje bij andere mensen ook een maaltje kreeg, daar had hij geen idee van, maar gezien zijn sportieve postuur was hij vast geen bedelaar.

Bob zelf had geen sportief postuur. Hij had daarom ook geen passpiegel in zijn slaapkamer hangen. Hoewel hij eerder alle moeite had gedaan om een optimale conditie te krijgen, wist hij nu dat het zinloos was. Na drie keer proberen zou hij echt niet meer worden aangenomen, helemaal omdat hij al tegen de veertig liep. Het maakte niet uit hoeveel meter hij in korte tijd kon afleggen, want voor andere onderdelen van de test was hij al gezakt. Hij kon dan ook met een gerust hart genieten van een doos chocola en een vette hap na het werk. Dat tastte zijn denkvermogen echt niet aan.

Kleintje had amper de helft van zijn brokjes op en stond alweer voor de deur te miauwen. Vandaag blijkbaar geen knuffelmoment op de bank. Misschien maar beter, want hij had de bank eindelijk weer eens gestofzuigd en meteen de zak moeten vervangen omdat deze vol zat met kattenharen. Eigenlijk had hij het meubelstuk ook weleens van de plaats mogen halen, maar daar had hij na al dat werk geen zin meer in gehad. Het lag er vast vol met stofvlokken, dode insecten en kruimels die hij met zijn voet altijd onder de bank of salontafel schoof. Misschien was zijn universele afstandsbediening daar ook wel terechtgekomen. Tot zijn ergernis moest hij al wekenlang drie apparaatjes gebruiken om de televisie, digitale ontvanger en dvd-speler te bedienen. Regelmatig had hij de verkeerde in handen en kwam er dan na wat woest op knopjes drukken achter dat de juiste nog in het tv-kastje lag, waardoor hij weer op moest staan terwijl hij

net lekker zat. Eigenlijk zou alles wat hij nodig had zich gewoon rondom zijn bank moeten bevinden. De koelkast was ook zo'n ding. Je glas en bordje snacks waren altijd sneller leeg dan je dacht, waardoor je in een spannende scène net niet lekker door kon snaaien.

Bob stond op en liet de kater naar buiten. Eigenlijk lag het helemaal niet in zijn aard om de kat van iemand anders bij zich te houden. Het was precies tegenovergesteld ...